

Còn đang sống ở Việt Nam, tôi đã nghe nói nhiều đến nền văn minh, văn hóa của Thủ đô Hà Nội.

Thành phố đang mở rộng đường phố ra to hơn từng giờ, đang ráo riết “quy hoạch” để đáp ứng nhu cầu, xứng đáng là trung tâm văn hóa – chính trị, kinh tế lớn nhất nước và ôm giữ cả lớn nhất của Đông Nam Á này...

Nhưng rồi qua bao nhiêu năm, kể từ khi khôn lớn, rời bỏ miền Bắc ra đi, tôi rất ít khi trở lại Hà Nội. Có một hai lần đi qua, ghé vào thủ đô như một trạm dừng chân trong ngôi phố cũ rồi lại thản nhiên trở lại Sài Gòn. Không có dịp đi sâu vào lâu để “khám phá” nền văn minh Hà Nội, chưa được thưởng thức “món đặc” tinh túy của thủ đô Hà Nội, chưa có thì giờ để chiêm ngẫm những danh lam thắng cảnh xưa. Chỉ có một buổi sáng ngồi trong nhà thờ y tá ăn sáng, ngắm một nước Hồ Gươm xanh biếc sau làn liễu rủ. Hơn thế, tôi xa xưa Hà Nội vốn nổi tiếng là mảnh đất “kinh kỳ ngàn năm văn hiến”, người Hà Nội thanh lịch dịu dàng. Chàng thơ mà trăm năm trước, người Hà Nội vốn tự hào với câu: “Chàng thơ mĩ cũng thơ hoa nhài. Dẫu không thanh lịch cũng người Tràng An”.

Vừa trăm năm sau nó phôi “văn hiên” hơn ch. Tôi cũng mong có được lòng hào và mnh để t
thi đô của ông cha ta để lại tiếp ng thm cho con cháu.

Ng&#i “Hà Nội thc th” còn lại rít ít

Tuy nhiên, dù vừa trong giao tiếp hàng ngày, tôi cũng đã từng được nghe giọng nói Hà Nội ngày nay, khác với ngày xưa rất nhiều. Ngay cả trên các đài truyền thanh truyền hình và trong những cuốn phim, tiếng nói Hà Nội cũng đã khác xa. Lý do cũng dễ hiểu, bởi những người dân “thc th Hà Nội” đã cao chây xa bay từ nhà thk rồi, số “thc th Hà Nội” còn lại rít ít. Những người đến Hà Nội sinh sống sau này hầu hết từ khắp các vùng nông thôn và trc h là những người có công với “kháng chiến”, có cả và “nhà n&#c” được đưa và thđ “công tác” rồi kéo cả nhà, hàng và “ăn theo” nghi&#m nhiên trở thành dân Hà Nội”. Và cả th phát triển đến, phát triển thoải mái, du nhập để th thói quen, cả những thói h từ t xu, phong cách ô h&#p, chng ai buồn để ý tới, chng ai coi đó là ch&#ng tai gai m&#t. Người cũ, có khi còn th&#y ... thú vị, nên nó phát huy tới đa những góc c&#nh “lòng quái đ&#n”. Thói h&#p bất chấp, tính từ khó làm quen là tâm lý thông th&#ng.

Có một số người từ Hà Nội vào Sài Gòn sinh sống đã có th thm th&#i “hòa nhập” với giọng nói Sài Gòn. Những vẫn còn một số người mới vào Nam sinh sống và cả một số vào đã lâu những vẫn giữ mãi giọng nói “đc bi&#t” của miền Bắc, không thay đổi được. Cho nên những người miền Nam th&#ng có th đoán ra ngay “B&#c K&# 75” hay “B&#c K&# 54”. Hàng nhà tôi cũng vậy. Cho nên tôi không cho đó là từ hay xu, hay h&#c đ. Tôi chỉ nói đến sự khác biệt mà thôi. Ngay cả cách dùng từ ngữ cũng khác. “Đi&#n cho tôi nh&#” chng bi&#t đi&#n thoải hay đi&#n th (e mail) hay đi&#n tín. V&#t v&#m thì nói “v&#t m”. Liên lạc với nhau thì nói “liên h&#”, đ phòng thì nói “c&#nh gác”, báo đ&#m thì đ&#o người thành “đ&#m báo”... Có hàng trăm kiểu nói nh&# th, nghe qua biệt lập. Có lúc còn phải có một cuốn từ điển Việt Nam mới để mới người VN cùng dùng chung và hiểu nhau hơn.

Những cái hay, cái đẹp của Hà Nội, báo chí VN đã nói đến nhiều rồi, tôi cũng được nghe không thiếu. Cả cái đ, cái xu cũng khá nhiều. Đó là chuyện tự nhiên của một thành phố lớn. Ở đâu chng vậy.

Những có một th mà chòi Hà Nội mới có, đó là chuyện thm th&#i “bún quất, phở đuối, cháo ch&#i”. Chuyện này tôi nghe từ lâu đã th&#y kinh ngạc lắm rồi. Không ngờ đi ăn bún thì b&# quất, đi ăn ph&# thì b&# đuối, đi ăn cháo thì b&# ch&#i. Các b&#n đã th&#y, đã nghe &# bất kể nơi nào trên th&# giới, cả cả những người ở h&#u nh&#t, có chuyện này ch&#a?

Y thế mà bây giờ lại còn có chuyện “đồng tri” hèn. Nghe qua câu chuyện là chuyện bừa, bừa trên trên, bừa láo lếu. Làm gì trên đời này lại có thể chuyện quái đản đến như thế. Song tôi cũng rất tiếc rằng đây là chuyện có thật 100%. Nói có sách mách có chuyện. Chai cũn đến chến mọt nguôn tin trên báo cũa mọt anh phóng viên ở ngay Hà Nội là đ, không cũn thêm mọt muôi đã hoến hèn rồi.

Đc nguôn tin kia, tôi còn đang phân vân thì lại nhận đc cái “meo” cũa mọt nguôi đp đc c mnh danh là “Bà Phôi Bò Hến O.” ở Seattle, tuở tởn bên Huê K, gười tởi. Hến O. cũn chến “bình loổn” gì thêm, ch gười nguyên xi tin này “báo cáo” vớỉ bởn bè. Thế là quá đ. Tôi đành phôi viết bài này tởn trình cùng bởn đc cho rõ ràng, kỏo sỏ nguôi ở biế t nguôi ở không, hỏc “tam sao thất bởn” cái thỏa cái thiỏu, mọt đi tính xác thỏc, vớỉn là thế quý nhỏ t cũa nguôn tin.

Phong cách mới

Nhổn phong cách “bún quất, phở đuối, cháo chài”, nhỏ tôi đã nói ở trên, bây giờ đã thuỏc vớỉ quá khỏ. Không phôi nó tàn lại mà nó “phát triển lên mọt chiỏu cao mới”, kinh hoàng hèn. Anh chàng phóng viên cũa Hà Nội gười là “ác liế t” hèn. Có lỏ tởn ngỏ này cũng bởỉ nh hỏn g tởi chiỏn tranh, thí đỏ nhỏ B52 đánh phá ác liế t. Tôi còn nhỏ hỏi đó, đổn g tở xa nhìn máy bay B52 đánh phá ác liế t nhỏ thế nào, song nghe qua nhổn g lỏỉ lỏ trong vài quán ăn đỏ c diổn tở, cũng có thể hình dung ra lại nói đó làm ủ tai hoa mọt không kém gì nghe B52 gỏỉ bom gỏỉa thỏi bình.

Không còn cách dùng tở nào khác nên tôi tởm gỏỉ nhổn g cách hành xỏ sau đây là mọt “phong cách mới” vớỉ. Nỏu bởn đc nào có câu chỏ hay hèn, xin vui lòng gỏỉ ý đỏ bà con cùng bàn luổn cho vui chuyện “thiên hỏ sỏ”.

Hỏu nhỏ mọt sỏ rỏ tởn nguôi ở Hà Nội, công tở chỏc, thuỏc đổn trung lỏu, tiỏu thỏn g có thói quen đi ăn sáng ở nhổn g hàng quán nỏi tiỏn g dù nó nỏm ở ngỏc ngách nào. Ham rỏ thì ít, ham ngon thì nhiỏu. Còn nhổn g “đỏi gia” thì không ham ngon, ham rỏ mà lại ham “làm sang”, chỏn nhổn g quán nỏi tiỏn g đỏ c trang trí nhỏ “bỏ thỏn g Tây” và điỏu kiỏn là phôi chẻm đỏ t mọt đứng là nỏi đáng ăn. Cho dù lúc này đang là lúc suy thoái kinh tở trỏm trỏn g, ai thỏ tởn g buỏc bởn g ở đâu không biế t, các “đỏi gia” vớỉn không tở bở thói quen đã làm nên tính cách đỏi gia cũa mình.

Văn Hoá Chè - “Bún quất - Phở đuôi - Cháo chè”: Chè Hà Nội mới có!

Tác Giả: Ng&# i Quan Tâm

Thứ Tư, 15 Tháng 12 Năm 2010 13:07

Ở Sài Gòn và các thành phố lớn cũng thôi, nhưng mới có hàng có một phong cách phục vụ khác nhau. Ở đây tôi đi vào cửa thờ, một số hàng quán ở đầu Thủ đô ngàn năm vẫn vẫn hiện nay (Nếu viết phóng sự hỏi xã, tôi không ngần ngại đi nhận “Hà Nội ngay bây giờ, liên tục suốt”. Liệu đó hỏi xã rồi nên tôi không xài nữa, cho vào ví dụ bên o tàng chè nghĩa).

“Miếng nhai, tai nghe chè”

Xin nói ngay, đó là tiêu đề của anh chàng phóng viên sống ở Hà Nội, chứ không phải của tôi. Thức khách đã quá quen với việc ăn và nghe chè này rồi nên cần tỉnh nhai ruồi, ăn uống xỉ xấp ngon lành. Ngay từ khi khách chè bắt chân vào cửa hàng, đã có thể nhận ngay một lời chào đầy tình cảm chưa hề có chính chủ nhân.

Tại quán bún canh đặc mừng nổi tiếng thơm ngon với món lồi, sụn, giò heo chè m xì d, hông chè Ngô Sĩ Liên (Hà Nội), trưa ngày 15-02-2009 vừa qua, một khách mới đi xe đạp c quán hỏi bà chủ:

- “Chè gì, đi xe ở đâu?”.

Bà đáp ngay vào mặt:

- “Đi lên nóc nhà này này!”.

Bà chủ ngoài 50, ít khi ngẩng đầu nhìn léo nhéo chưa loét. Một thức khách thích ăn rau sống, gỏi rau độn lớn thờ 3, bà chủ qua bàn bán hàng quát n:

- “Đây không có rau, tự trồng mà ăn!”.

Y thế mà khách không giận mới là .

Một bà khách sau bữa trưa ngon miệng, biết tính bà chè hay câu gọt, chè lại gọt bà chè như như: “Chè gói cho em 1 cái lười mang về nhà. Nhà em ít người, chè cho cái nhỏ thôi”. Bà chè quán ngói cũn như canh nghi ngút khói, một đũa phở ng phở ng quốc một: “Đây không có hàng nhỏ! 60 nghìn đũa đũa”. Chè khách bứt đũa sũa, đành phở gọt đũa ngay. Nhưng bà hàng chè a hốt cũn. Bà về gói hàng, mức nước chèm, về a nguyệt chè khách: “Đã muố ăn ngon lười còn đòi rũa!”. Rũa cũn câu giởn dăng cao, bà móc cái lười heo luộc ra khỏi túi nilon đũa nhũa cho khách, song lười ném vào rũa: “Thôi không bán nũa đâu, về đi!”. Chè khách tím một lười thũa ra về.

ở một quán ăn khác, quán mì vốn thũa trên phố Trũa Hũa ng Đũa o, hai về chèng chè Chè Hũa ng Hũa nh (ở Vĩnh Hũa, Hà Nội) kũa, một lũa chúng tôi đũa ăn, chè mãi không thũa nhân viên đũa hũa, chèng chè ra tũa quũa chè quán gũa món ăn. 10 phút sau không thũa ai mang đũa ăn ra, hai về chèng ngũa quán đông, đũa ng đũa ra về. Về ra khỏi cũa, đã nghe một giũa ng đàn ông chũa về theo: “Loũa giũa rách, có C. tiũa mà ăn!”.

Về chèng chè Hũa nh ở cũc lũa, nhưng không dám phũa nũa vì: Thũa nhũa, không đáng phũa đũa phó về nhũa ng lũa ngũa i thũa tũa cũn thũa này. Thũa hai, cái quán ăn nũa tiũa ng này cũc nó phũa có “bũa kê”, có bũa n “một rũa” đũa ng sau, chính quyũa n đây cũc cũng không xa lũa gì về chè quán. Thũa ba, chè thũa ngũa ăn vốn vòng trong vòng ngoài cũu cũc đũa đũa cũc “xin ăn”. Thũa thì đành “nhũa mũa làm ngũa” về y. Chè không hiũa tũa sao giũa a thành phố lũa n, nhưng ngũa i ra về lũa sũa nhũa thũa này mà vốn có nhũa ng ngũa i cũp nhũa n “tũa nhũa cũ” đũa đũa cũ ăn. Hũa quen về lũa i “xin cho” thũa bao cũp rũa i chăng?

Một kiũa về bán hàng về a “chũa i chó mũa ng mèo”

Khi bũa n đũa chũa nhà ai, thũa chè nhà tiũa p đũa bũa n ân cũn, nhưng trong khi đó vốn cũ quát nũa t chũa i bũa i, mũa ng nhũa cũn cái, bũa n đã thũa nhũa t lũa m rũa i. Trong cách xũa thũa, ngũa i ta gũa i là kiũa “chũa i chó mũa ng mèo” đũa gián tiũa p đũa i khách.

Quán bún ngan trên đũa ng Trũa Hũa ng Đũa o bà chè quán áp đũa ng chiêu này đũa ra oai. Bà tũa ra ngũa t ngũa về khách nhũa ng lũa n lũa n trong sũa ngũa t nhũa mía lũa y là nhũa ng câu chũa i thũa mũa tũa đũa “lũa la” bũa ng bê cũa cũa hàng: “Mũa đi đâu mà giũa mũa i vắc xác đũa n, ở nhà chũa bũa mũa à?”.

Thì ra nười nhân là cô giúp việc mà đang đứng chờ u trên tróc bà chòi và hàng chòi chờ khách đang tít bít nhai và... nhười nười nghe. Bà chòi quán thùy nhiếu người ngườ đứng u ngó, nhười đười c khuyến khích (Chòi Hà Nội còn gọi là đười c đứng viên), tay làm hàm cẳng... chòi!.. Càng chòi càng hăng.

Chòi hàng hòi tiếu nười tiếu trong “ngổ m thòi c” phở Hàng Chiếu, bà chòi hàng cũng phòi chòi ngườ giúp việc liên tục. Bà chòi rớt du đười ng, xen lộn lười mười vười khách hàng khá êm đềm: “Mày có rười không mà cọt rau dài thòi này?”. Rười quay sang phía mọt khách hàng trười, bà tiếu pười luôn: “Em không ăn rau sười ng, à”. Rười lười quay vào chòi ngườ làm: “Cái con ngu vười ngu vười kia, khách chòi vòng trong vòng ngoài mà cười đứng nhười con chọt rười thòi kia à?” Lười quay sang phía khách hàng bà “hát luôn”: “Chòi a đười nười t em, đười tí, gái nhé!”. Lười liên tục chòi: “Xéo vười quê mà hười c C.! Loười lười thười thây nhười mày chòi tười ngườ a mọt tao!”. Quay sang khách bà đười giười ng mọt chút: “Ngườ xuười ng đây em, chọt chười tí, thông cười m nhá!”... Cười thười liên tục bà vười a chười vười a “hát” vười a bán hàng, không hười biết mọt.

Nhiếu người khười ng đười nh hười đười ít nhười t lười n vười a ăn hàng vười a... đười c nghe chòi quán chòi ngườ làm. Bà Lan (bán hàng lười u niếu m) kười: Cuười tuười n trười c, cười nhà bà đười n quán hười sười n biếu n B.H trên phười Tô Hiếu n Thành. Bà chòi đười y đang quất tháo mọt nhân viên, thười nh thười ng lười xười a xười a con dao vười phía cười u ngườ làm; cười u này thì mọt lười nh tanh nhười không nghe thùy gì. Các cháu bà Lan ngườ cười nh sười rúm ró trười c lười i dao sười c lười m thười nh thười ng vung loang loáng trười c mọt.

Trười c nhười ng chòi quán mọt m năm miếu ng mười i, chười ngườ làm nhười hát hay, nhiếu khách ngườ n. Bà Lan chòi còn biết nói: “Nuốt chòi a hười t miếu ng đã muười n đười ng lên, ăn mọt t lười n là cười chười đười n già”

Nhười ng cũng vười i nhiếu người ngườ i, nghe chười i quán hàng thười ng nhười ... vười a ăn vười a xem biếu u diếu n (cọt sao tiếu ng chòi không dành cho mình!).

Thười nên, “phong cách bán hàng” kiếu... chười không chười phát huy cao đười c các quán hàng nhười, mà nay nó còn đười c lan sang hười thười ng nhà hàng bười c trung nhười L.V (phười Lý Thười ng Kiếu t), Q.N (phười Phan Bười Châu)...

Văn hóa Hà Nội cười a các anh nhười thười đó

Đi u kinh ng c h n c là t i sao ng i Hà N i, dù ch là m t s ng i, i ch p nh n “phong cách” m i r này nh m t nét riêng c a Hà N i. Nh ng ví d nh nh ng có ý nghĩa r t l n. Đó chính là văn hóa, chính là b m t c a Hà N i. Ch ng l c đ th mãi sao, h i nh ng nhà thông thái, nh ng nhà xã h i h c, nh ng ng i có b n ph n xây d ng Hà N i, nh ng ng i lo cho c m t th h t ng lai Hà N i??? Có l nào các v này đã quá quen r i nên th y nh th là chuy n bình th ng ch ng? Du khách s nghĩ gì, s “kinh s” Hà N i đ n nh th nào n a?

M t ng i b n tôi à Hà N i, đang làm vi c t i Sài Gòn, đã cam đoan r ng n u à Sài Gòn thì nh ng hàng quán nh th không có m t c h i nào s ng sót. Dù r ng cũng còn có m t vài hàng quán ch a ti p đ i ân c n, ch a th h i n đ c tính văn minh l ch s đúng nghĩa, nh ng “phở đuôi, bún quết” thì không h có. Ngay c trong cách giao ti p hàng ngày, hai ti ng “c m n” và “xin l i” à Sài Gòn cũng nhi u h n à Hà N i. Anh b n tôi gán ng m: “N u v a ăn v a nghe ch i mà đ c g i là “nét văn hóa Hà N i” thì xin l i, ch c tôi không bao gi dám nh n mình là ng i Hà N i n a”.

M t đ c gi à mi n Nam cũng lên ti ng: “Tôi là ng i mi n Nam, tôi th ng hay ra Hà N i công tác và r t thích các món ăn à Hà N i. Nh ng lúc r nh r i, tôi th ng lân la ăn nhi u món à Hà N i. Tuy nhiên, ăn à đây tôi có c m giác mình không ph i là th ng đ . Ăn mà ph i t mình ph c v , t b ng bê, l y gh , trông xe, gi xe, t đ i tính ti n... r i còn nghe ch quán quết tháo, c n nh n.

Đi u này khác hoàn toàn v i trong mi n Nam, khách hàng khi vào ăn đ c nhân viên gi xe ân c n d t xe, khi ra thì ân c n d t ra, vào quán ch c n kê, ch quán ph c v t n bàn, cho dù g i l t nh t, đ th thì bao gi ng i bán hàng cũng vui v , ni m n .

Không có ki u “không ăn thì bi n” nh ngoài Hà N i”

M t ng i có b n à n c ngoài v , hãnh di n đ a b n đi ăn sáng à quán bún riêu hôm mừng năm T t. Khi ph i đ i h i lâu, anh b n l ch s h i ng i bán hàng, v y mà đ c nh n ngay câu ch i: “T t , là b ng i ta đ... đầu mà đòi ăn là có đ c...”. Anh b n ng i Hà N i ng ng tím m t, đành đem “l ch s” ra bào ch a r ng “Cái th i mà anh bi t v Hà N i thanh l ch x a qua r i, th i đ đã có l i giao ti p c a đ đ , th i đ đ ng có l i giao ti p c a đ đ ng, th i đ đ u có l i giao ti p c a đ đ u. Anh b ng lòng v y, anh ch à đây vài ngày r i đ i, còn chúng tôi à dài dài m i đầu”.

Một đặc giới khác k: Tôi đợc mợc tợng i bợn mợi ăn phở tợi quán Phở Nhợ trên đợng Huợnh Thúc Kháng (ngã tợ Huợnh Thúc Kháng – Nguyên Hợng). Thợ tợng cợnhiên khi bợc vào đợ nghe thợy bà chợ quán chợi ngợi làm bợng ngợng ngợ thợ tợc hợ tợ chợ nói, thợ tợ sợ là ngợi ăn trong hoàn cợnh đợ làm sao mà ngon đợc.

Chợa hợ tợ, khi anh bợn tợi hợi ngợi thợi hành: “Hành chợa rợa hay sao mà trông bợn thợ?”. Lợp tợc bà chợ quán quát thợ: “Anh nói gì? Ai chợa rợa, nhà tợi bán hàng cợ cho mình anh đợu, ăn thì ăn không ăn thì bợc, không cợn bán, đợm cái lợi khách này đợ. cợn”.

Ồi trợi! Tôi nghe nhợ tợng sét bên tai, thợ tợ quá hợi hùng, tợi không thợ hiợ uợi ngợi bán phở này nghĩ cái gì trong đợu? Văn hóa nào đợy hợ cợ cách cợ xợ nhợ vợy? Bợy gìợ nghe cái gì cợ tợ “Nhợ” tợi cợng giợ tợ mình! Thợ tợ sợ là quán phở đợng “nhợ”! Tôi cợm thợy xợ uợ hợ và xợt xa cho Thợ đợ cợa chúng ta”.

Không phợi mình bợn xợ uợ hợ đợu, cợ Hà Nợi, cợ nợc xợ uợ hợ và ngay cợ ngợi VN ợ nợc ngoài cợng xợ uợ hợ nợu cợ mợ tợ du khách nào đợ kợ vợ văn hóa Hà Nợi cợa các anh nhợ thợ đợ.

Không tin bợ tợ cái gì ợ VN

Tợo nên mợ tợ phong cách giao tợp vợ mợi mợ tợ, tợ ợm thợ cợ đợn lợi cợ xợ, tợ nhà hàng buôn bán, khách sợn, sân bay, bợn xe, nợi du lợch cợa ngợi dân Thợ đợ là đợu cợn thợ tợ. Xin lợy mợ tợ ví đợ khác, vợa xợy ra:

Ngày 14-2, bà Huyợn Thanh – Giám đợc Công ty cợ phợn Thợợng mợi & Du lợch Sen Rợng cho biợ tợ, lợi vợa cợ thêm hai khách du lợch nợc ngoài đợ tợ do bợ taxi “dợ” tợi sân bay Nợi Bài lợa tợn trợng trợn.

Ông bà Duguay Lionel trợc khi sang Thái Lan thăm con gái đợ dành mợ tợ tuợn vào VN du lợch tợ ngày 13-2. ợ Canada, hai ngợi đợ tợ đợ tợ cợ phòng khách sợn và đợ biợ tợ rõ, giá taxi bợn chợ tợ Nợi Bài vợ khu phợ cợ Hà Nợi cao nhợ tợ là 250.000 đợng VN mợ tợ chợy nợ.

Theo lời kể của khách, mặc dù đã trả tiền vé taxi cho Bà đúng giá 250 ngàn nhưng khi về tới khách sạn thì phở Hàng Trống, người này “giở mặt” đòi thanh toán 450 ngàn. Thấy hai bên to tiếng, nhân viên khách sạn ra can thiệp nhưng tài xế taxi kiên quyết không mặc cả cho khách xuống. Cuối cùng, hai vợ chồng già đành phải trả thêm 200 ngàn để được yên thân.

Bà Thanh than phiền: “Khi tôi vắng phòng Sen Rừng mua tour, khách về n bít bình và tuyên bố “không tin bít cái gì ở VN”.

Nghe câu này người nào còn ở Việt Nam mà không đau. Đau mà không chịu cãi đũa c, không “đánh chính” gì đũa c. Chết còn biết than: Ô hô! Ai tai!. Văn minh Thế độ là như thế đó!

Và đến chuyện chửi búa

Tôi nhớ Ngã Tò Sợ trả 16-2, tôi mua quần áo, mua khách báo chửi hàng túm tóc, nếm chửi tay không cho đi, chửi hàng lý do vì “chưa mua hàng, mua cái rồi thì phải lấy!”. Hồi ra, tôi biết giá nói thách của chiếc áo là 300.000 đồng, khách chỉ trả 100.000 đồng. Thấy khách đi chửi tò mò đứng lì xem, bà chủ hàng đành buông tay giở khách, tay kia quăng cái áo vào mặt khách, miệng không ngừng ném theo sau “thằng ngớ” nhưng câu chửi tức tưởi.

– “Đồ con điên”, xâu như Thế Nợ còn bon chen áo xuống!”.

– “Khách rách áo ôm, mua xu không dính túi thì đứng có số vào hàng người ta, hãm tài cái ngày!”.

Còn nhè kéo, chửi bới khách xem hàng rồi không mua, không chịu dũa dũa chửi Ngã Tò Sợ mà còn “thằng ngớ như cẩu m bả” ở nhieu cửa hàng, chửi Hà Nội.

Có những đi u mà n u luật pháp nghiêm minh, quyết tâm trừng trị về n có thể dũa đũa c. Nhưng cũng có nhieu thế mà luật pháp không thể can thiệp đũa c. Người ta chửi thế mà y câu, nói tức

Văn Hoá Chòi - “Bún quất - Phở đuôi - Cháo chòi”: Chòi Hà Nội mới có!

Tác Giả: Ngái Quan Tâm

Thứ Tư, 15 Tháng 12 Năm 2010 13:07

vài tiếng, còi chòi nông nghênh thô lỗ, khó có thể phớt lờ được, dù là phớt hành chính. Chòi có sự giáo dục trong tiếng gia đình, trong tiếng con người từ lúc còn nhỏ, chòi có tính cách truyền thống mới làm nên phong cách lịch lãm của một thành phố. Trên xu hướng đổi mới hợp thời được cái tinh hoa đó thành thói quen và phải có thái độ phản kháng lập tức với những thái độ thô tục, những ngôn ngữ “chửi búa”. Không thể coi đó là chuyển bình thường để rồi chấp nhận nó như một lẽ tự nhiên. Nó sẽ phát huy làm tiêu tan cái mặt nạ văn hóa thanh lịch của người Tràng An, ông cha ta đã để lại.

Chòi có ý thức của người dân Hà Nội mới từ bỏ và được thanh danh của mình.

Nguoi Quan Tam

December 12, 2010